

Eiko Kadono

**Zgodbe sedejo na krila in potujejo.
Želijo si slišati, kako ti vznemirjeno bije srce.**

Sem zgodba, ki potuje. Priletim lahko kamorkoli.
Včasih sedem na krila vetra, spet drugič na krila valov.
Včasih pa na majhna krila peska. Včasih sedem tudi na krila ptic selivk, seveda.
Tudi na krila letal, seveda.
In potem sem pri tebi, počasi odprem strani in ti povem zgodbo, ki si jo želiš.
Bi rad nenavadno zgodbo?
Ali pa žalostno, strašljivo, zabavno?
Nič hudega, če si je zdaj ne želiš poslušati. Enkrat si jo že boš.
Tokrat me pokliči, prosim.
»Potujoča zgodba, pridi k meni, prosim,« boš rekel.
Tako bom priletela.
Imam tudi druge zgodbe.
Na primer, zgodbo, kako se je nekoč otoček naveličal biti sam, se naučil plavati in si našel prijatelje ...
Ali pa zgodbo o čudni noči, ko sta vzšli dve luni ...
Zgodbo o Božičku, ki se je izgubil.
Oh, zaslišala sem, kako ti bije srce.
Tum tum, dum dum, todo todo, bam bam.
Vate je priletela »potujoča zgodba« in udarila na zvon tvojega srca.
Naslednjič boš gotovo to postal tudi ti in si zaželel odleteti.
In tako se bo v svet rodila nova potujoča zgodba.

Prevod Iztok Ilc